

Закарпатський музей народної архітектури та побуту (Ужгород);

Чернівецький музей народної архітектури та побуту (Чернівці);

Національний музей народної архітектури та побуту України в Пироговому;

Музей історії сільського господарства Волині;

Шевченківський Гай (Львівщина);

Музей архітектури та побуту Середньої Наддніпрянщини та інші.

Рис. 2. Відомі музеї під відкритим небом в Україні

Отже, скансени починають «осучаснюватися» та розвиватися, формуючи духовні та сімейні цінності і традиції. Таким чином, вони позиціонують себе унікальними соціально-культурними та педагогічними комплексами, що розвиваються та «йдуть у ногу з часом».

Як бачимо, скансени – це тип музею, що має великий потенціал для розвитку у сучасних умовах. Зростання мережі скансенів – це світова тенденція, що проявляється і в Україні. Сьогодні музеї скансенівського типу значно розширили традиційні методи своєї роботи. За останні роки такі музеї викликають все більший інтерес суспільства. Можна зробити висновок, що при їхній правильній організації, професійному підході та умілому менеджменті за такими музеями - перспективне майбутнє.

Список використаних джерел

1. Методичні рекомендації щодо формування та розвитку етнографічних музеїв під відкритим небом. URL: <https://talci-irkutsk.ru/files/uploads/tihinov-metodicheskie-rekomendacii.pdf>.

2. Петраускас А.В., Петраускене А.О., Коваль О.А. Створення музею-скансену «Древлянський Град» / Археологія і давня історія України, 2013, вип. 10. С. 124-132

УДК 347.191

Свічкарь В.А., к.е.н., доцент; Нестеренко В.Б., магістрант
Національний університет «Полтавська політехніка імені Юрія Кондратюка»
(м. Полтава, Україна)

ФІНАНСОВА ДІЯЛЬНІСТЬ ТНК

Геополітичні зміни, що розпочалися на початку 1980-х років, зруйнували світовий порядок та посилили процеси глобалізації у світі. З подальшим посиленням процесу глобалізації, зумовленого інтеграцією та регіоналізацією світової економіки, швидко змінюються й умови ділової активності. Якщо в епоху торгівлі функціонували окремі торговельні компанії, то в майбутньому утворилися великі промислові компанії масового виробництва.

У сучасних умовах у центрі уваги вже не одна велика промислова компанія, а інтеграція компаній, які утворюють міжнародний бізнес у всьому світі. Кінець 20 - початок 21 століття. Спостерігається інтенсивне зростання зовнішньоекономічної діяльності, де транснаціональні корпорації (ТНК) виступають трейдерами, інвесторами,

розповсюджувачами сучасних технологій і стимуляторами міжнародної трудової міграції. Ці компанії відіграють провідну роль в інтернаціоналізації виробництва, а також у розширенні та поглибленні виробничих зв'язків між компаніями різних країн.

На початку третього тисячоліття міжнародне виробництво товарів і послуг у ТНК становило 7% світового ВВП. ТНК займають провідні позиції у світовому виробництві в електронній, автомобільній, хімічній та фармацевтичній промисловості. З діяльністю ТНК пов'язані надії і розчарування більшості країн світу, оскільки ці компанії створили розвинену мережу виробничої, науково-технічної, інвестиційної, торгової та культурної взаємозалежності країн і заклали основу світової економіки.

Сьогодні у світовій економіці немає жодного суттєвого процесу, який би відбувався без участі транснаціональних корпорацій. Вони як прямо, так і опосередковано беруть участь у світових економічних процесах. Незважаючи на те, що ТНК здійснюють свою діяльність на міжнародному рівні, їхній вплив поширюється на всі країни і всі сфери життя, включаючи політичну, що дозволяє розглядати ТНК поряд з державами та міжнародними організаціями. Тому феномен ТНК досі є дискусійним питанням як серед науковців, які досліджують сучасні міжнародні відносини, так і серед керівників держав та бізнесу.

Сьогодні 500 найбільших ТНК продають 95% фармацевтичних товарів, 80% електроніки та хімікатів і 76% машинобудівної продукції. За даними Організації Об'єднаних Націй, зараз у світі налічується понад 65 000 ТНК, які контролюють понад 850 000 афілійованих іноземних компаній у всьому світі та надають роботу понад 74 мільйонам людей. При цьому на території розвинутих країн розташовано понад 80% материнських компаній і близько 33% асоційованих компаній, у країнах, що розвиваються, - відповідно 19,5 і майже 50, у колишніх соціалістичних країнах - близько 0,5 і 17%.

Сумарна виручка 500 компаній, досліджених журналом «Fortune» у 2021 році становила 33,3 трлн. дол. США, а їх сукупний прибуток склав 2,1 трлн. дол. США. Включені в рейтинг компанії з різних країн порівнюються за виручкою, отриманою за фінансовий рік, що завершився 31 березня 2020 року або раніше, так що рейтинг майже не відображає зниження або зростання виручки компаній під час кризи, спричиненою пандемією COVID-19 по всьому світу. Особливістю рейтингу 2021 року стало очевидне переважання у ньому китайських компаній (три з п'ятірки лідерів рейтингу). У 2022 році сумарна виручка 500 компаній з рейтингу «Fortune 500» становила близько 37,8 трлн. дол. США, що на 19,2% перевищує показник 2021 року. Це найбільше зростання в історії рейтингу. Такий сукупний дохід перевищує третину від загального обсягу світового ВВП і дорівнює сумі ВВП Китаю та США.

УДК 331.9

Титаренко Л.М., к.е.н., доцент, Варченко З.О., Сидоренко К. О., студентки
Національний університет «Полтавська політехніка імені Юрія Кондратюка»
(м. Полтава, Україна)

ТРАНСФОРМАЦІЯ СТРУКТУРИ НАЦІОНАЛЬНОГО ТА ЄВРОПЕЙСЬКОГО РИНКУ ПРАЦІ В УМОВАХ ВОЄННОГО СТАНУ

В умовах війни в Україні суттєво постраждали ринок праці та сфера зайнятості. Воєнні дії стали причиною структурних деформацій та появи нових тенденцій на ринку праці. Змінилися поведінкові практики роботодавців і працівників, переформулювалися потреби ринку праці. Відбулася масова міграція громадян за кордон і переміщення працівників у межах країни. Через специфіку воєнного стану зовнішніми мігрантами стали переважно жінки з дітьми, частка непрацездатного населення (інваліди та пенсіонери), а в межах країни передислокацію здійснили і жінки, і чоловіки.

Так, переважна більшість біженців (83%) - це жінки, чоловіки становлять лише 17%.